

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ZÁŘÍ 2005 *** ROČNÍK VI.*** ČÍSLO 9

Citát inspirující:

Dobry autor je vždy individualita ...

Alison Louisa Kennedyová

Táhnú se staletími
střídám tváře
doznávám změn
učím se
i promarňuji čas
mučím
i bývám mučen
nežádám
odpouštím
a prosím o odpuštění
za to
že jsem
že jsem člověk

Pavel Herbrych

STEJNÁ PRÁCE DO VÍCE SOUTĚŽÍ - ANO ČI NE ?!

Námětem dnešního zamyšlení je úryvek z hodnocení porotce Rudolfa Matyse na literární soutěži Šrámkova Sobotka, kde píše :

„ ...někteří, jak jsme zjistili, posílají dokonce tytéž příspěvky ‚rukama nohama‘ i do několika básnických soutěží najednou, to by ovšem zase rozhodně dělat neměli!“

Dost dobře nechápu, o co panu porotci jde? Je pravdou, že řada soutěží má větu o tom, že práce nesmí být posílána na jiné soutěže v pravidlech, ale stejně dost dobře nechápu proč? Možná je to proto, aby autor grafoman neobtěžoval. Domnívám se, že skutečně na soutěže posílá příspěvky řada lidí, kteří nemají mnoho nadějí na úspěch, což porotu obtěžuje, ale kam se potom podělo ono coubertenovské „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!“ A opět musím napsat něco o podhoubí pro další kulturní akce, kdy se z neúspěšných autorů stávají čtenáři a posluchači poezie a prózy, návštěvníci divadel, ale to jsem odbočil.

Nebo je důvodem něco jiného? Třeba když příspěvek propadne u jedné poroty, u druhé získá ocenění! Není to právě strach porotců, že nepoznají opravdovou kvalitu? A skutečně se to stává (mně opakovaně). Zatímco třeba na Sobotce jsem v hodnocení našel slova spíše záporná, pro stejnou práci měli jinde pochopení a dokonce ji i ocenili. Nakonec na tom není nic zvláštního, i porotci jsou lidé, ale ... podle mého názoru nikdo nemůže brát autorovi tuto možnost, nakonec kdo je schopen uhlídat do jaké soutěže, kdo co posílá?

Na nedávné akci jsem se bavil s jednou kolegyní, která zasedá v porotě poetické soutěže. Mezi oceněnými byla práce autora ze západních Čech, většina porotců doporučila ocenění. Jen tato porotkyně měla podezření, že jsou zaslané verše povědomé. Sáhla do knihovny a z autora navrženého na ocenění byl rázem podvodník, který si dal práci a trošku přepracoval básně Václava Hraběte. Ale mohlo se klidně stát, že tyto verše by i propadly!

A tak skutečně budu dál posílat stejné práce do více soutěží, neboť tím nikomu neubližuji, jenom se dozvídám více názorů na svou práci. Mně osobně se taky třeba nelíbí věci, které jsou v dnešní době na prvních místech žebříčků, ale třeba se pletu a jde o opravdovou kvalitu o níž rozhodne čas a zájem čtenářů. Kdo ví, jak by dopadla Božena Němcová, kdyby poslala do nějaké literární soutěže svoji Babičku? Možná by na jedné soutěži propadla a protože by v rámci regulí nemohla práci poslat jinam, tak by ji možná četla doma dětem před spaním a naše literatura by byla o jeden skvost chudší.

Ne, opravdu nechci tvrdit, že co soutěžní práce to skvost, z toho mě nepodezírejte, ale opět si vzpomenu na onoho soutěžícího kdysi v Havlíčkově Brodě. Když přebíral ocenění (1.cenu v anonymní soutěži, kterou obeslalo asi 150 autorů), říkal: „Poslal jsem to do soutěže v Praze a tam mně porotce řekl, abych ty blbosti vyhodil a dělal něco smysluplnějšího!“
Václav

iKOBRA JE DOBRÁ !

Během měsíce srpna prodělal internetový server iKOBRY značné změny a především díky Martinovi se za něj nemusíme stydět, jako tomu bylo doposud. Zájemci mohou navštívit stránky www.kobra.zde.cz, kde najdou prakticky všechno, co je zajímavá od počátku existence našeho spolku. Důležitá je i rubrika, kde každý může napsat svůj názor nebo informovat ostatní o chystané akci, reagovat na zde uvedené, což dříve nebylo tak jednoduché.

Najdete zde představení některých členů (kteří odpověděli před časem Kobře na Sedm pádných otázek), potom seznam členů, akcí, chronologický přehled akcí LISu od počátku, úspěchy LISu na soutěžích, odkazy na články, starší čísla Kobry a ČAJe a navíc je zde i odkaz na fotografie z nejrůznějších akcí (čtení, stměláče atp.).

iKobra se opravdu změnila k nepoznání a to ještě Martin chystá další vylepšení, např. představení všech dosud vydaných sborníků či ukázky z tvorby členů LISu.

Nezbývá než Martinovi poděkovat a smeknout pomyslný klobouk. Jsem rád, že se nemusím bát známým říct o našem serveru jako tomu bylo v minulosti. Ale zase záleží i na nás ostatních, jestli si na stránkách iKobry bude dopisovat pár lidí, nebo se stanou stránkami většiny, kde budeme nacházet aktuální informace.

Obrazně řečeno iKobra je po plastické operaci krásnější, přitažlivější a vzdělanější. Neváhejte a jděte na www.kobra.zde.cz !
Václav

2.Martinská poetická jeseň

Letošní ročník Martinské poetické jeseně se koná ve dnech 23.- 25. září 2005 a podle posledních zpráv by se jej za LIS měli zúčastnit Martin Žantovský a Václav Franc. Zprávy ze Slovenska a další obrazovou i textovou reportáž najdete v příští Kobře a na našich internetových stránkách. Přiznám se, že se na Slovensko těším, neboť tam mám řadu přátel. Program nabízí vedle neformálních setkání a vystoupení i návštěvu místního skanzenu a dalších pamětihodností tohoto partnerského města.
Václav

Lehký žánr nemusí být lehký

Kdysi jsem hltala detektivky jednak proto, že byly v módě a jednak proto, že přinášely vedle napětí též více než trochu kapitalistických móresů, o nichž jsem si mohla v dobách totality nechat jen zdát - luxusní vily, automobily, nevšední hadříky, neznámé alkoholické nápoje, cigára a další příjemný blahobyť.

Asi nejlépe v produkci napínavého žánru si vedla slovenská Zelená knižnica, vydávající skutečné "špeky", po nichž se každý čtvrtek, kdy novinky vycházely, jen zaprášilo. Pozadu se snažil nezůstat ani český Odeon, který produkoval zajímavou detektivní řadu /3 x/. Z té doby mi zbyla v knihovně pěkná řádka napínavé literatury.

Policajty, komisaře a detektivy jsem milovala všechny, ale snad nejvíce ty z 87. revíru spisovatele Eda McBaina (jehož smrt byla oznámena v průběhu letošních prázdnin), neboť nejvíce "voněli" člověčinou a skutečným životem.

Drsňák Steve Carella, který občas dostal nakládačku a jeho hluchoněmá žena Teddy, s níž měl dvojčata April a Marka. S jejich výchovou jim pomáhala tučná veselá hospodyně Fany, s irským přízvukem a jadrným vyjadřováním, který věrně pochytily malé děti.

Vtipný tatínek kdysi svého syna pojmenoval Mayer Mayer, z něhož se vyklubal holohlavý žid s obřízkou, které mu se vůbec se mu nelíbilo, že nějaká spisovatelka obdařila svého hlavního hrdinu stejným jménem a příjmením.

Arthur Brown, detektiv s černou pletí a tmavým jménem, s vlastnostmi správného fotra, který dokázal vyděsit možným znásilněním svědkyni z Jihu natolik, že skoro vyzpívala, co nevěděla.

Soucit a lidskou účast vzbuzovala dvojice detektivů s věčnou rýmou Monogham a Monroe. Ve skupině pro vyšetřování vražd pracovali tvrdí chlapi s poetickými jmény Tydliták s Tydlitkem.

Ale největší sympaťák byl Bert Kling, na kterého ženské letěly jako vosy na sladké. Asi věděly proč. Jeho životní krédo znělo: Služba dámám - služba bohu. Vždy jsem měla dojem, že svému přesvědčení by se nerad zpronevěřil, i když se pokaždé nátlaku a ženským svodům "statečně" bránil.

Jestli si teď myslíte, že četba detektivek je ztráta času, zkusím vás vyvést z omylu malou poetickou ukázkou z knihy 3x Steve Carella a spol., část nazvaná Provokatér:

Ten duben vyšel jak dáma.

Básník Eliot měl možná pravdu, když napsal, že duben je nejkrutější měsíc, ale na tom letošním věru nic krutého nebylo. Připomínal líbeznou krásku, která vkročila do velkoměsta s dokořán otevřenými očima nevinné dívky, a člověk měl chuť sevřít ji do náruče, poněvadž mu připadala opuštěná a vyděšená v tom geometrickém bludišti neznámých lidí, postrašená ulicemi a budovami, jak po něm tak plaše pokukovala bledě šedými očima dámy, která se - kde se vzala tu se vzala - vynořila ze studeného březnového marastu.

Ten duben, ta dáma putovala velkoměstem v závoji drobného mžení, velkoměstem, které ji trochu přehnaně uvítalo tím, že se pojednou pokrylo zelení. Putovala sama, přitahovala pozornost lidí tak, jako vždycky, ale krutostí rozhodně ne. Dotkla se pramenů zasutých hluboko uvnitř, takže lidé, když ucítili, že přichází, že už je zase nablízku, vydali jí na chvíli na pospas svá neokoralá, zranitelná a rozechvělá nitra, otevřeli je vstříc ostrým rohům velkoměstských ulic a budov, nabídli jí svou něžnost oplátkou za její, ale jenom na chvíli.

Na závěr prozradím, že uvedenou část knihy Ed McBain věnoval svému tchánovi Harrymu Melnickovi. 21. července 2005 JANOVA
P.S. I hezký sex se v nich najde.

Možná přijde i K.H.Mácha aneb Česká poezie 19. století

V rámci Dne poezie k výročí úmrtí K.H.Máchy připravuje LIS ve spolupráci s Městskou knihovnou v Jičíně akci Možná přijde i K.H.Mácha aneb Česká poezie 19. století. Akce se uskuteční v MK v Jičíně ve středu 16. listopadu 2005. Akce bude vypadat následovně, že každý zájemce představí v krátkosti (asi 10 minut) svého autora 19.století. Další zájemci (někteří se již přihlásili) hlase se u Václava. Podrobnosti probereme na schůzce LISu 5.října 2005. Václav

AUTORSKÉ ČTENÍ V LIBÁNI

Bombardují z Libáně, jestli bychom nechtěli udělat zase autorské čtení. Navrhují čtvrtek 6. října. (odj. z Jičína asi v půl pátý, návrat z Lib odj.asi v půl osmý večer). Potřebuji to vědět, co nejdřív (budu mezi 18. až 29. 9. na dovolené). Kdo chce a může, ať se mi ozve nejpozději do pátku 16. Když budou alespoň 2 - 3 lidi, bereme to.

Odpovězte obratem proChor dík

ZAUJALO MĚ

V Hostu č. 3/2005 vyšel rozhovor se skotskou autorkou **Alison Louisou Kennedyovou** (*1965 v Dundee) *„Dobrý autor je vždy individualita ...“*, jedná se o jednu z nejrespektovanějších skotských autorek současnosti, jak uvádějí autorky rozhovoru Ema Jelínková a Pavlína Hácová. Celý rozhovor stojí za přečtení, neboť má různé paralely se situací na našem literárním a knižním trhu. Jako upoutávku uvedu několik ukázek.

„Malá nakladatelství mají v Británii celkem nevalnou pověst - jsou známá svou neschopností a tím, že se vůči smluvním autorům chovají jako predátoři. Také nemohou konkurovat velkým společnostem v distribuci knih, protože dominantní úlohu hrají zmíněné řetězce, které vyžadují slevy. Velká nakladatelství autorům s textem většinou svévolně nemanipulují - s takovými praktikami se častěji setkáváme v těch menších -, ale šíří také špatná vliv, protože už nemají dost času ani personálu na korektury a ediční úpravy, které by odpovídaly přijatelným parametrům.“

O A.L.Kenedyové jsem psal v Kobře 5/2005 v souvislosti se sborníkem povídek skotských spisovatelek Ztráty a nálezy. A zde jsou její další názory:

„Obchodní řetězce budou jednoduše doporučovat jakoukoliv knihu, za kterou jim někdo zaplatí. Tímhle nesmyslným způsobem se pak vytváří spousta bestsellerů.“

„Dobří autoři jsou vždycky individuality a vytvářejí mezi sebou vztahy napříč kulturami.“

„Když čtenáře oslovíte a do toho oslovení investujete to nejlepší, co ve vás je, a přistoupíte k tomu s respektem a zodpovědně, pak vám čtenář bude naslouchat.“

„Je daleko náročnější číst z obrazovky než z knihy - to kvůli odlišné oscilaci světla. Knihy v elektronické podobě se přenášejí i čtou hůř než ty na papíře. Člověk si je musí nejdřív celé vytisknout, pokud si z nich chce číst doma, což je nepraktické. Ne, v knihách na obrazovce nevidím budoucnost literatury.“

Kennedyová patří k nejprodávanějším a nejčastěji oceňovaným autorkám. Z její dílny vyšla například tato díla: poslední román Ráj (Paradise, září 2004), další díla Noční geometrie a garscaddenské vlaky (1990), Hledání možného tance (1993), povídky Teď když jsi zpátky (1994), román Jsem tak ráda (1995), Všechno, co potřebuješ (1999).

Václav

FABRIKA NA POČASÍ

Ještě donedávna jsem věřila, že v Krkonoších vládne Krakonoš a pomocí svého čaganu a zaříkávadel připravuje počasí pro celé široké území, okres Jičín nevyjímaje. Po několika letošních návštěvách našich nejvyšších hor vím, že všechno je jinak. Pán hor musel odejít do předčasného důchodu, protože po několikaleté rehabilitaci po dopravní nehodě, musel chtít nechtít uznat, že na prahu 3. tisíciletí, je třeba počasí připravovat jiným, modernějším a efektivnějším způsobem. Nedávno prý se nechal slyšet v bulváru, že za tak bídný peněz, co dostává od státu přesluhovat nebude a pěkně si užije zaslouženého odpočinku a prý jen občas ochotně a rád helfne s neposlušnými turisty, lyžaři a cyklisty. Pravda, sice tajil, kde se povětrí doopravdy rodí, ale já jsem tu fabriku v Krkonoších objevila. Stojí na polské straně hřebenu hor už několik desítek let, ale povětrnostní podmínky produkuje pouze krátkou dobu. Řekli bychom, že teprve zajíždí výrobu, a taky to podle toho někdy vypadá. Chladno a deštivo bývá v době, kdy očekáváme slunečné a spíše suché počasí, v zimě sněží málo nebo vůbec, když potřebujeme zalít úrodu je výheň jako v peci. No zkrátka maglajz. Věřím, že jednoho dne se obsluha naučí všemu jak má, a já nebudu muset hledět na stránky www.icu.edu.pl, ale zase do pranostik.

8.8.2005 JANOVA

Vyprávím, vyprávím pohádku ...

I letos se členové LISu podíleli na průběhu festivalu Jičín - město pohádky, který se konal ve dnech 7.-11.zář. Neopominutelná je funkce Bohumíra Procházky, který se vyskytoval převážně v PICu (pohádkovém informačním centru). V rámci letošního 15.ročníku do programu zasáhli i LISáci, a to již tradičním vyprávěním u kašny na nádvoří zámku. Letos dětem vyprávěli svoje pohádky Václav Franc (středa 7.9.), Zuzana Matějovská (čtvrtek 8.9.), Jitka Králová (pátek 9.9., vyprávěla pohádku Milana Cílera) a Bohumír Procházka (sobota 10.9.).

Václav

Výstava o dceři Boženy Němcové Doře

V Městské knihovně v Jičíně v Galerii radosti je v těchto dnech (až do 30.zář) k vidění výstava dokumentů o životě dcery Boženy Němcové **Dora Němcová a Jičín**. Materiály soustředil Vladimír Úleha. Zajímavá výstava je doplněna dřevěnými reliéfy postav z Babičky od výtvarnice J.Haldové. Nenechte si ujít!

Václav

VÍTE,ŽE ...

- V Prochorovinách 9/2005 si můžete přečíst zajímavý článek Bohumíra Procházky Jak jsem nebyl na CzechTeku. Václav

- Renáta Šťastná je naší první členkou, která má vlastní literární netovou prezentaci. Její šťastné stránky najdete na www.Qenda.bloguje.cz . Bagr

- Zdeňkovi Žemličkovi vyšel román Vlčice, vydal Wolf Publishing v edici Pevnost. Je to brožovaná publikace o 286 stránkách. Vychází jako součást časopisu Pevnost. Jana B.

- Ve sborníku Kronika – Literární Vysočina 2005 pohledem některých účastníků je zařazen příspěvek Václava France 3.Literární Vysočina v Chotěboři. Václav

ČAJ č.9 .

Na počátku září vyšlo deváté číslo ČAJe (Časopis autorů Jičínska). Tentokrát je v něm zastoupeno sedm autorů a autorek, příspěvky nejsou tematicky zaměřené. Rád vítám v ČAJi hosta z Děčína, Petra Kersche a jeho fejetony. Zajímavá je i povídka Milana Cilera Pašijové hry, za kterou dostal na Šrámkově Sobotce na počátku 90. let jednu z cen. Najdete zde provokující povídku Bohumíra Procházky Náhradní a Povídku Zuzany Matějovské. Dva kratší životní postřehy přidala Renáta Šťastná. Poezie je zastoupena díky tvorbě Václava Teslíka (i jeho úvodní báseň Pálavo) a Pavla Herbrycha.

Přeji příjemné počtení a upozorňuji na chystající se jubilejní ČAJ číslo 10, kde bude mimo jiné hostem Radana Šatánková a najdete v něm i delší prózu Josefa Jindry (vyjde koncem září nebo počátkem října). Václav

Na stránkách www.kobra.zde.cz najdete i starší čísla KOBRY a ČAJE!

**Příští schůzka LISu se koná 5.října 2005 od 17
hodin v Městské knihovně v Jičíně.**

Polabský knižní veletrh

V rámci akce Domov a teplo probíhalo na výstavišti v Lysé nad Labem druhý ročník výstavy pro všechny milovníky krásných knih a literatury Polabský knižní veletrh. Vystavovalo na něm několik desítek nakladatelství, probíhaly zde autogramiády a křty knižních novinek a celá řada zajímavostí. Pořadatelé dali příležitost amatérským autorům, aby představili svoji tvorbu.

Akce se konala ve dnech 8. až 11. září a já jsem zavítal do Lysé nad Labem v pátek 9. září, abych byl přítomen především akcím na jevišti v sále věnované knižní výstavě. V rámci programu byla udělena Cena Klubu čtenářů Bohumila Hrabala za nakladatelský přínos v oblasti vydávání díla Bohumila Hrabala. Ceny si odneslo nakladatelství Maťa za komiks Příliš hlučná samota a nakladatelství Akropolis za knihu Miloslavy Slavíčkové Literární koláže Bohumila Hrabala. Čestné uznání si odneslo nakladatelství Mladá fronta za ediční řadu Hrabalových děl.

Svou knihu Než malej Ventil dostal rozum představil Jan Řehounek, jeden z hlavních organizátorů a průvodce celým programem. Musím říct, že jeho prezentace byla velmi zdařilá, rád jsem si knihu zakoupil a na jeden zátah přečetl cestou domů. Určitě se k ní ještě vrátím, neboť mi v mnohém připomíná mého Františka. Řehounekův „Ventil“ je sice o desetiletí starší a svoje dětství prožil v Nymburku, ale najdete zde celou řadu společných postřehů a potom Řehounek má svoje město skutečně rád, což nejlépe dokazuje svoji útlou, ale líbeznou knížkou.

Příležitost pro autory nastala čtením Jana Řehounka Jak jsem začal psát. Potom přišla moje chvíle, představil jsem dvě povídky ze souboru Objev profesora Hybrise. Následovalo vystoupení členů Mělnického Pegasu (Zdenka Líbalová, Vlasta Bakalová a Radek Lehkoživ) a dalších autorů.

Na závěr pátečního programu vystoupili zástupci nakladatelství Balt - East s představením románu italského spisovatele Filadelfa Giulianiho z Vicenzy Návrat na Sicílii. Sympatický byl projev italského autora, který přijel do Lysé, aby zde sám román představil. Sympatická byla i jeho čeština, neboť má rád českou literaturu a do italštiny přeložil řadu českých autorů (například Poláčka, kterého má rád - Bylo nás pět).

Po ukázkách z románu se rozproudila neformální diskuse, kde pan Guilianio mluvil o vztahu k české literatuře, že by rád vydal literární toulky po Praze a představil italským čtenářům české autory (Hrabala, Haška, Kafku a další). Tak trochu si posteskl, že Hrabal byl již prakticky celý do italštiny přeložen. Zajímavé bylo i zjištění, že v Itálii je zájem spíše o české autorky (např. Brabcová, Androníková, Dousková). A překlad

Viewegha (vyšlo Báječná léta pod psa a Výchova dívek v Čechách) v Itálii nevyvoval velký ohlas.

Den v Lysé nad Labem byl příjemně prožitý a doufám, že stejné zážitky měla i Renáta Šťastná, která se autorského čtení zúčastnila v sobotu 10. září s příspěvky Zvířátková a Bobky.

Věřím, že někdy příště zase do Lysé zajedu! Díky, Honzo Řehounku, a zase někdy na shledanou! Václav

Soutěž o dřevěného Turka 2005/2006

Kategorie: Poezie - neomezený žánr. Próza - žánr: Fantasy, horor, či sci-fi, hodnotí se i nápad, podání, pointa. Dvě podkategorie: Próza do 15 normostran, próza do 100 slov. Scénář. Nutnost alespoň minimální podobnosti se scénářem. Do 20 normostran. (Vítězná práce má po dohodě šanci na amatérskou realizaci.) Podmínky: Uzávěrka 30.listopadu 2005 Omezený počet zaslaných prací! 5 příspěvků v každé kategorii. Práce zasílejte emailem nebo poštou v pěti kopiích. Preferujeme poštu. Stránky buď očísľujte, nebo scvkněte dohromady. Soutěž je anonymní – Na práci nepište žádné údaje, pouze do obálky s prázdnými vložte papír se jménem a věkem, adresou, kontaktem a seznamem zaslaných prací. Vyhlášení proběhne na Pragoconu 2006. Porota může rozhodnout o neudělení prvního místa. Normostrana: 30 řádků po 60 znacích. Kontaktní e-mail: parti@volny.cz . Uzávěrka: 30.11.2005

Soutěžní příspěvky zasílejte na: Práce zasílejte na adresu: Veronika Partiková, Strmá 10, 616 00, Brno Další info na tel.606 426 671.

VZPOMÍNKA NA PRVNÍ ČESKO-SLOVENSKÉ SETKÁNÍ

**LIS PŘEKROČIL ČESKO – SLOVENSKOU HRANICI
19.ZÁŘÍ 2003
KRÁTCE PO ČTVRTÉ HODINĚ RANNÍ**

Celá anabáze začala pro minidelegaci jičínského LISu ve čtvrtek 18.září v podvečer (18:45) na jičínském vlakovém nádraží nepříliš radostně, asi půl hodinovým zpožděním vlaku. Delegaci jsem tvořil já, Václav Franc, Prochor a Monika Eberlová. Byl příjemně teplý večer a když se vlak konečně rozjel, byla celá delegace plná očekávání příštích hodin a dnů. Již ve vlaku jsme trochu pozlobili pana průvodčího, když jsme požadovali vypsání jízdenky až na státní hranici, tj. na hraniční přechod mezi Českým Těšínem a Čadcou. Ale nakonec to zvládnul, i

když jej Prochor neustále mátl jakýmiisi průkazkami a požadoval slevu. Ve vlaku panovala dobrá nálada, alespoň v našich řadách. Litovali jsme, že nás nejede více, ale rychle ubíhající krajina zahalovaná do houstnoucí tmy nám dávala zapomenout na méně odvážné LISáky. Nakonec i ČD dokážou, když chtějí, takže jsme na trati Jičín – Hradec Králové snížili původně půlhodinové zpoždění asi na deset minut, takže nám neujel spoj Hradec Králové – Pardubice a my byli ve městě perniku skoro včas. Nakonec jsme měli stejně skoro hodinu a půl času, z čehož nám třetinu ukrojilo vyhledávání zpátečního spoje, neboť se příslušná pracovnice za okénkem dlouho neukazovala, ale nakonec s chopením u okénka s mezinárodními jízdenkami, jsme byli vybaveni potřebnými doklady pro cestu z Čadce státní hranice do Martina, cíle naší cesty a stejně tak i pro návrat domů. Zbývalo ještě dost času, takže jsme stačili v nejbližší restauraci vypít jedno pivo, domnívám se, že to byl Gambrinus. Restaurace to byla sice nejbližší, ale asi tak deset minut chůze od nádraží, neboť nádražní restaurace zavírala již ve 21 hodin a personál nás odháněl z výčepu. Žízeň byla u členů delegace různá, někteří zvládli pivo malé, ale našel se i jedinec, který zvládl pivo velké.

A pak už stačilo vyběhnout na perón a čekat až se rychlík přisupí. Najít prázdné kupé se nám nepodařilo, ale nakonec díky Prochorovu diplomatickému umu, jsme zakotvili v kupé u jedné dívky, cestující pouze do Ostravy. A pak jsme se vydali na cestu, do půlnoci jsme střídali různá témata hovoru, především mužská část delegace vzpomínala na „zlaté časy v zeleném“, zatímco Monika se přiznala, že její rodina má také kladný vztah k uniformě. S úderem půlnoci se Prochor odebral do údolí snů, Monika si rozbalila svůj miniaturní spacák, mimochodem v obalu nebyl o mnoho větší než šiška salámu. Snažili jsme se usnout, což se nám dařilo se střídavými úspěchy, zvláště po té, co se do kupé vloudil další pasažér a nakonec ještě jeden mladík cestující až do Humenného. Další úsek cesty nemůžu dost důvěryhodně popsat, neboť jsem spal. Po probuzení jsem uviděl Prochora na protější sedačce stočeného do klubička, Monika u okénka snažila se číst knihu Ivana Krause a chvílemi i časopis Reflex. Krajina se míhala, a tak jsme jen s obtížemi četli jména zastávek, až se konečně objevil nápis Český Těšín. A to už nespal ani Prochor, neboť za chvíli se s námi přišli rozloučit čeští celníci a netrvalo dlouho a už nás vítali jejich slovenští kolegové. Bylo krátce po čtvrté hodině ranní, pátek 19.zář 2003, LIS překročil česko – slovenskou státní hranici. Čadca, Žilina a na další zastávce ve Vrútkách nás čekal poslední přestup. Byli jsme u cíle cesty. Pozdravili jsme se s mladíkem cestujícím do Humenného a ze stupátka sestoupili na slovenskou půdu. Bylo chladné ráno, ještě stále tma, bundy a svetry přišly vhod. Já s

Prochorem jsme provedli rekognoskaci čekárny, zatímco Monika si myslela, že vydrží čekat venku asi půl hodiny na další spoj. Nakonec i ona nepohrdla přece jenom tepelně přívětivější čekárnou. Zakoupil jsem první pohledy pro manželku, tentokrát Vrútky a okolí. Ranní směna se začala scházet na nádraží a náš spoj se postupně naplnil, ale na třetí zastávce jsme byli u cíle. Před rozedněním, v 5:45 jsme vystoupili na nádraží v Martině.

Václav (úryvek)

Pachatel se vrací na místo činu. Spisovatelka Renáta Šťastná se synem Ondrou zavítala o prázdninách v srpnu do Jičína, aby zavzpomínala na své literární začátky v jičínském LiSu (foto Martin Žantovský). S její tvorbou se můžete seznámit na šťastných stránkách na www.Qenda.bloguje.cz.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 6. Číslo 9. Září 2005 .

(14. září 2005)

www.kobra.zde.cz